

Orzeczenie

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w [redacted] w składzie:

Przewodniczący: radca prawny Tomasz Bazan /spr./

Sędzia: radca prawny Tadeusz Barnat

Sędzia: radca prawny Halina Stecko

Protokolant: [redacted]

przy udziale Rzecznika Dyscyplinarnego Włodzimierza Sarnowskiego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 października 2016 r. i 21 listopada 2016 r. sprawy ze skargi [redacted] sprawy radcy prawnego [redacted], uprzednio niekaranej, obwinionej o to, że:

w okresie od kwietnia do grudnia 2015 r. w [redacted] jako radca prawny Gminy [redacted] błędnie informowała skarżącą [redacted], jako zainteresowaną stronę, o wniesieniu do sądu sprawy o wywłaszczenie, na rzecz Gminy [redacted], nieruchomości pod drogę w [redacted], czym dopuściła się naruszenia art.64 ust.1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w związku z art.12 ust.1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

orzeka

1. uniewinnić obwinioną radcę prawnego od popełnienia przypisanego jej przewinienia zawodowego, polegającego na tym, że w okresie od kwietnia do grudnia 2015 r. w [redacted] jako radca prawny Gminy [redacted] błędnie informowała skarżącą [redacted], jako zainteresowaną stronę, o wniesieniu do sądu sprawy o wywłaszczenie, na rzecz Gminy [redacted] nieruchomości pod drogę w [redacted], tj. naruszenia art.64 ust.1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w związku z art.12 ust.1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego,
2. na podstawie art.70⁶ ust. 2 i 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych oraz § 1 ust.1 pkt 1 Uchwały nr 86/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 r. w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego, kosztami postępowania przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym w kwocie 1.100 zł/słownie: jeden tysiąc sto zł/ obciążyć Okręgową Izbę Radców Prawnych w [redacted]

Pouczenie:

Od niniejszego orzeczenia przysługuje odwołanie do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego przy Krajowej Radzie Radców Prawnych w Warszawie za pośrednictwem Okręgowej Izby Radców Prawnych w [redacted] w terminie 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia wraz z uzasadnieniem.

Przewodniczący:

[redacted]
Tomasz Bazan

Sędzia:

[redacted]
Tadeusz Barnat

Sędzia:

[redacted]
Halina Stecko

Uzasadnienie

Rzecznik Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w [REDAKTOWANO] wniósł o ukaranie radcy prawnego [REDAKTOWANO] za to, że w okresie od kwietnia do grudnia 2015 r. w [REDAKTOWANO] jako radca prawny Gminy [REDAKTOWANO], błędnie informowała skarżącą [REDAKTOWANO] jako zainteresowaną stronę, o wniesieniu do sądu sprawy o wywłaszczenie, na rzecz Gminy [REDAKTOWANO] nieruchomości pod drogę w [REDAKTOWANO], czym dopuściła się naruszenia art.64 ust.1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w związku z art.12 ust.1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Na terenie Gminy [REDAKTOWANO] w miejscowości [REDAKTOWANO] położona jest droga oznaczona w ewidencji gruntów jako działka nr [REDAKTOWANO]. Właściciele sąsiednich nieruchomości od kilku lat zabiegali w Urzędzie Gminy [REDAKTOWANO] o remont powyższej drogi. Taką osobą była m.in. Pani [REDAKTOWANO] oraz [REDAKTOWANO]. [REDAKTOWANO] nie występowała pisemnie do Urzędu Gminy [REDAKTOWANO] w powyższej sprawie. Wszelką korespondencję z Urzędem Gminy [REDAKTOWANO] prowadziła [REDAKTOWANO], z tym że jak zeznała [REDAKTOWANO], [REDAKTOWANO] informowała ją o treści powyższej korespondencji i pism otrzymywanych z Urzędu Gminy [REDAKTOWANO]. Gmina [REDAKTOWANO] chcąc dokonać inwestycji, musiała doprowadzić do zniesienia współwłasności przedmiotowej działki, której w niewielkiej części (1/32) obok Gminy [REDAKTOWANO] jest [REDAKTOWANO]. W tym celu Urząd Gminy [REDAKTOWANO] podejmował wiele prób, których celem miało być umowne (pozasądowe) zniesienie współwłasności.
/dowód: pisma wójta gminy [REDAKTOWANO] – k. 13-14, pisma Urzędu Gminy [REDAKTOWANO] – k. 55 – 60, zeznania świadka [REDAKTOWANO] /

W dniu 17.12.2015 r. został skierowany do Sądu Rejonowego Wydział [REDAKTOWANO] Cywilny [REDAKTOWANO] wniosek o zniesienie współwłasności działki nr [REDAKTOWANO]. Wobec nieuzupełnienia jego braków formalnych w wyznaczonym przez sąd terminie, został on zwrócony zarządzeniem Sądu Rejonowego Wydział [REDAKTOWANO] Cywilny w [REDAKTOWANO] z dnia 09.02.2016 r. sygn. akt [REDAKTOWANO]. Gmina [REDAKTOWANO], reprezentowana przez radcę prawnego [REDAKTOWANO], po raz kolejny w dniu 29.03.2016 r. skierowała wniosek o zniesienie współwłasności działki nr [REDAKTOWANO]. Sprawa aktualnie toczy się przed Sądem Rejonowym Wydział [REDAKTOWANO] Cywilny w [REDAKTOWANO]. Powyższy wniosek

został przygotowany przez [REDAKTOWANO] oraz [REDAKTOWANO] dużo wcześniej, jednak decyzją wójta gminy [REDAKTOWANO], nie był składany do sądu.

/dowód: pismo UG [REDAKTOWANO] - k.32, zarządzenie z dnia 09.02.2016 r. - k. 30, wniosek o zniesienie współwłasności – k.27-29, zeznania świadka [REDAKTOWANO] wyjaśnienia obwinionej [REDAKTOWANO]/

[REDAKTOWANO] w 2015 r. kontaktowała się z radcą prawnym [REDAKTOWANO]. Pierwszy raz [REDAKTOWANO] kontaktowała się telefonicznie z radcą prawnym [REDAKTOWANO] w kwietniu 2015 r. W trakcie rozmowy telefonicznej obwiniona nie informowała [REDAKTOWANO] że sprawa dotycząca nieruchomości pod drogę w [REDAKTOWANO] jest w sądzie.

Następnie [REDAKTOWANO] i [REDAKTOWANO] spotkały się w grudniu 2015 r. Spotkanie miało miejsce w Urzędzie Gminy [REDAKTOWANO], w pokoju, w którym pracuje [REDAKTOWANO]. Przed spotkaniem [REDAKTOWANO] spotkała się z wójtem gminy [REDAKTOWANO], rozmawiała z nim o sprawie dot. przedmiotowej działki w jego gabinecie oraz na korytarzu urzędu. W trakcie spotkania, w pokoju, w którym pracuje [REDAKTOWANO], poza [REDAKTOWANO] i [REDAKTOWANO] obecni byli wójt gminy [REDAKTOWANO] oraz stażysta [REDAKTOWANO]. W trakcie spotkania, [REDAKTOWANO] zapewniała [REDAKTOWANO] że sprawa dotycząca nieruchomości w [REDAKTOWANO] zostanie skierowana do sądu jak najszybciej i dowie się wtedy kiedy sprawa będzie mogła być rozpatrzona, jednak nie informowała jej, że sprawa jest już wniesiona do sądu. Po tym spotkaniu, [REDAKTOWANO] zadzwoniła do [REDAKTOWANO] przekazując jej, że nie jest w stanie określić terminu ewentualnej rozprawy, z uwagi na przedświąteczny okres.

/dowód: zeznania świadka [REDAKTOWANO], zeznania świadka [REDAKTOWANO], zeznania świadka [REDAKTOWANO], wyjaśnienia obwinionej [REDAKTOWANO]/

Sąd ustalił opisany stan faktyczny na podstawie wskazanego powyżej zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym z ujawnionych w trakcie rozprawy dokumentów oraz zeznań świadków oraz wyjaśnień obwinionej.

Sąd ocenił jako wiarygodne zeznania, które w sprawie złożył [REDAKTOWANO]. Są one jasne, spójne i rzeczowe. Świadek w sposób szczegółowy opisał zapamiętany przez siebie przebieg spotkania w grudniu 2015 r.. Jego relacja przebiegu spotkania nie posiada jakichkolwiek

10

wewnętrznych sprzeczności, jest przekonująca i koresponduje zarówno z rzeczowym, jak i osobowym materiałem dowodowym w sprawie. Na szczególną uwagę zasługuje zeznanie świadka w którym zeznał, że Pani [REDAKTOWANO] nie mówiła Pani [REDAKTOWANO] że sprawa związana z nieruchomością pod drogę w [REDAKTOWANO] jest w sądzie oraz że mówiła, że sprawa jest skomplikowana i że będzie się starała, żeby ta sprawa jak najszybciej znalazła się w sądzie. W tym zakresie zeznania świadka korelują z zeznaniami [REDAKTOWANO] która opisując przebieg spotkania w grudniu 2015 r. zeznała „Wtenczas nie padło z ust pani [REDAKTOWANO] takie stwierdzenie że sprawa jest w sądzie”.

Zdaniem Sądu, zeznania świadka [REDAKTOWANO] pozostają zasadniczo jasne, spójne i rzeczowe. Zeznania świadka w zakresie czasu trwania spotkania w grudniu 2015 r. jak i ewentualnych rozmów z [REDAKTOWANO] bezpośrednio przed spotkaniem z [REDAKTOWANO] nie korelują z treścią zeznań [REDAKTOWANO]. Powyższe może wiązać się z upływem czasu i brakiem dokładnego zapamiętania szczegółów wydarzeń. Sąd porównując treść zeznań świadka z treścią zeznań świadka [REDAKTOWANO] w zakresie ewentualnych rozmów świadków w gabinecie [REDAKTOWANO] oraz na korytarzu urzędu doszedł do wniosku, że w powyższym zakresie należy dać wiarę zeznaniom świadka [REDAKTOWANO]. Kierując się doświadczeniem życiowym Sąd uznał za prawdopodobne, że świadek [REDAKTOWANO] mógł być przekonany, że sprawa dotycząca nieruchomości w [REDAKTOWANO] została już skierowana do sądu. Tym samym, chcąc pozostać w dobrych relacjach z [REDAKTOWANO] jak z każdym mieszkańcem gminy, mógł ją o tym błędnie przekonywać. Trudną uznać za prawdziwą wersję, że [REDAKTOWANO] idąc z [REDAKTOWANO] korytarzem, nie rozmawiał z nią o sprawie, z jaką do Urzędu przyszła Pani [REDAKTOWANO].

Niemniej jednak w części najistotniejsze dla ustalenia, czy [REDAKTOWANO] dopuściła się popełnienia deliktu dyscyplinarnego, świadek zeznał, że nie zna treści rozmów między [REDAKTOWANO] oraz [REDAKTOWANO] oraz że nie słyszał, aby [REDAKTOWANO] mówiła, że sprawa jest już w sądzie.

Zdaniem Sądu, zeznania świadka [REDAKTOWANO] są w znacznej części niejasne i niespójne, jednak w pewny zakresie sąd uznał ich wiarygodność oraz w tym zakresie oparł się na nich, jako dowodzie mającym istotne znaczenie dla ustalenia stanu faktycznego. W szczególności:

██████████ opisując przebieg spotkania w grudniu 2015 r. zeznała, że „wówczas nie padło z ust pani ██████████ takie stwierdzenie, że sprawa jest w sądzie”. W tym zakresie Sąd uznał zeznania świadka za wiarygodne, gdyż korelują w pełni z zeznaniami świadków ██████████

██████████, ██████████ oraz wyjaśnieniami obwinionej.

██████████ odpowiadając na pytanie Rzecznika Dyscyplinarnego, czy z telefonu pani ██████████ w grudniu 2015 r. zrozumiała pani, że sprawa jest w sądzie, świadek zeznała „w grudniu 2015 pani ██████████ miała mi powiedzieć kiedy sprawa będzie w sądzie”. W tym zakresie Sąd uznał zeznania świadka za wiarygodne, gdyż korelują w pełni z wyjaśnieniami obwinionej oraz ujawnionymi dokumentami, z których wynika, że sprawa o zniesienie współwłasności została wniesiona do sądu w połowie grudnia 2015 r.

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka w zakresie, z przyczyn opisanych przy ocenie wiarygodności zeznań ██████████, w jakim zeznała, że idąc ze ██████████

██████████ do gabinetu ██████████, ten nie przekazywał jej żadnych informacji o sprawie

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka w zakresie, w jakim zeznała, że gdy wiosną 2015 r. zwróciła się do obwinionej z pytaniem „jak ta sprawa wygląda, na jakim jest etapie” to „Pani odpowiedziała mi, że sprawa jest w sądzie i żeby zgłosić się w lipcu, sierpniu, to będzie coś wiadomo”. Zeznania świadka w tym zakresie są niewiarygodne, gdyż świadek opisując powyższą rozmowę zeznała że „Nie pamiętam, czy było to telefonicznie czy osobiście udałam się do gminy” „Pierwszy raz zobaczyłam panią ██████████ w kwietniu 2015” „nie pamiętam na 100 % czy ja się wtedy z nią widziałam czy tylko rozmawiałam telefonicznie” „świadek zeznaje, że z panią ██████████ rozmawiała telefonicznie po 5 czy 6 grudnia 2015 i nie wiem czy w kwietniu 2015.”. Kierując się doświadczeniem życiowym trudno uznać za wiarygodne zeznania świadka, który nie pamięta, czy w celu odbycia rozmowy z radcą prawnym jedynie zadzwonił czy w tym celu udał się specjalnie do urzędu gminy a jednocześnie dokładnie miał by zapamiętać treść tak odbytej rozmowy. W tym miejscu Sąd podkreśla, że zeznań świadka w powyższym zakresie nie ocenił jako fałszywych tj. celowo wprowadzających w błąd, co nie wyklucza faktu, że są one niewiarygodne tj. nie posiadające waloru dowodu, który miał by stanowić podstawę do ustalenia stanu faktycznego. Jednocześnie należy zwrócić uwagę na fakt, że świadek jest osobą starszą, nie posiadającą wykształcenia prawniczego (wykształcenie średnie, emerytowana pielęgniarka). Oceniając zeznania świadka w zakresie treści rozmowy odbytej pomiędzy świadkiem a ██████████, Sąd doszedł do przekonania,

70

że [REDAKTOWANO] błędnie zrozumiała i odebrała informacje przekazywane jej przez [REDAKTOWANO]. Dla osoby nie posiadającej wykształcenia prawniczego, rozróżnienie pomiędzy sformułowaniami przygotowanie sprawy do sądu, czy napisanie wniosku do sądu może być tożsame z wniesieniem sprawy do sądu. Warto w tym miejscu wskazać, że świadek na pytanie sądu czy pani [REDAKTOWANO] powiedziała że nie może podać daty rozprawy czy daty rozpoznania sprawy odpowiedziała, że dla niej jest to wszystko jedno, te pojęcia są takie same.

Sąd ocenił jako szczere i zgodne z rzeczywistości zaistniałym stanem rzeczy wyjaśnienia obwinionej. W szczególności:

Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia obwinionej w zakresie, w jakim zeznała, że na spotkaniu w grudniu 2015 r. nie zapewniała [REDAKTOWANO] że sprawa dot. nieruchomości położonej w [REDAKTOWANO] jest już złożona w sądzie. W tym zakresie powyższe wyjaśnienia korelują z zeznaniami wszystkich pozostałych świadków.

Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia obwinionej w zakresie w jakim zeznała, że nigdy nie informowała [REDAKTOWANO] o sprawie wywłaszczenia na rzecz gminy [REDAKTOWANO] gdyż z ujawnionych dokumentów wynika, że takiej sprawy nigdy nie było; sprawę o wywłaszczenie należy odróżnić od sprawy o zniesienie współwłasności.

Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia obwinionej w zakresie w jakim zeznała, że przed grudniem 2015 r. w rozmowach telefonicznych ani z panią [REDAKTOWANO] ani z panią [REDAKTOWANO] nie informowała o tym, że sprawa dotycząca nieruchomości pod drogę w [REDAKTOWANO] jest w sądzie. W tym zakresie powyższe wyjaśnienia są odmienne od zeznań świadka [REDAKTOWANO].

Sąd oceniając wiarygodność zeznań świadka [REDAKTOWANO] szczegółowo wskazał przyczyny stanowiące podstawę do przyjęcia, że to wyjaśnieniom obwinionej należy przyznać walor wiarygodności a tego waloru odmówić zeznaniom świadka [REDAKTOWANO]. Dodatkowo, za taką oceną wiarygodności dwóch sprzecznych ze sobą opisywanych relacji rozmowy telefonicznej z kwietnia 2015 r. przemawia fakt, że po stronie [REDAKTOWANO] trudno dopatrzeć się motywu wprowadzania w błąd [REDAKTOWANO]. Natomiast w trakcie przesłuchiwania świadka [REDAKTOWANO] sąd ocenił ją jako osobę, która traktuje w sposób „wrogi” Urząd Gminy [REDAKTOWANO] co przekłada się na jej negatywną ocenę wszystkich pracowników Urzędu (nie wyłączając

70

osoby obwinionej) a co mogło wpłynąć na zniekształcony odbiór kierowanych do niej słów przez [REDACTED]

Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia obwinionej w zakresie, w jakim zeznała, że po spotkaniu w grudniu 2015 r. telefonowała do pani [REDACTED] informując ją o tym, że nie może podać ewentualnego terminu rozprawy. W tym zakresie powyższe wyjaśnienia korelują z zeznaniami świadka [REDACTED] która odpowiadając na pytanie Rzecznika Dyscyplinarnego, czy z telefonu pani [REDACTED] w grudniu 2015 r. zrozumiała pani, że sprawa jest w sądzie, świadek zeznała „w grudniu 2015 pani [REDACTED] miała mi powiedzieć kiedy sprawa będzie w sądzie”.

Mając na względzie powyższe, Sąd ocenił wyjaśnienia obwinionej jako w pełni wiarygodny dowód, który posłużył do ustalenia stanu faktycznego.

Sąd zważył co następuje:

Biorąc za podstawę zgromadzony w aktach sprawy materiał dowodowy Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał, iż obwiniona radca prawny [REDACTED] nie dopuściła się przewinienia dyscyplinarnego tj. naruszenia art.64 ust.1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w związku z art.12 ust.1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Zgodnie z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych, radcowie prawni i aplikanci radcowscy podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej za postępowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu bądź za naruszenie swych obowiązków zawodowych. Natomiast zgodnie z art. 12 ust 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (uchwalonego uchwałą nr 3/2014 z dnia 22.11.2014 r. Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego), radca prawny zobowiązany jest wykonywać czynności zawodowe sumiennie oraz z należytą starannością, uwzględniającą profesjonalny charakter działania. Należy zwrócić uwagę, że powyższa uchwała zgodnie z § 4 uchwały, weszła w życie z dniem 1 lipca 2015 r. , natomiast zgodnie z § 2 uchwały, do zdarzeń mających miejsce przed dniem jej wejścia w życie, zastosowanie mają przepisy dotychczasowe. Tymi przepisami dotychczasowymi był Kodeks Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity został ogłoszony na podstawie uchwały nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28.12.2010 r. Zdarzenie objętej wnioskiem o ukaranie obejmuje m.in. okres sprzed 1 lipca 2015 r. (kwiecień 2015 r.). Zatem

Sąd przy ocenie zachowania obwinionej wziął również pod uwagę art. 6 ust. 1 powołanego przepisu dotychczasowego (dawnego), który co do zasady stanowi w znacznej mierze (w zakresie zarzucanego przewinienia) powtórzenie obecnie obowiązującej regulacji, w tym obowiązującej w grudniu 2015 r.. Zgodnie z cytowanym art. 6 ust. 1, radca prawny obowiązany jest wykonywać czynności zawodowe zgodnie z prawem, uczciwie, rzeczowo i z należytą starannością.

Powołane wyżej przepisy Kodeksów Etyki Radcy Prawnego nakładają na radcę prawnego jeden z podstawowych obowiązków należytego wykonywania zawodu i obowiązków zawodowych radcy prawnego. Zobowiązują one radcę prawnego do wykonywania czynności zawodowych w sposób zgodny z prawem, sumienny, uczciwy oraz z należytą starannością.

Biorąc za podstawę ustalony stan faktyczny, Sąd ustalił, że radca prawny [REDAKTURA] przy wykonywaniu swoich obowiązków jako radca prawny Urzędu Gminy [REDAKTURA] nie dopuściła się popełnienia deliktu dyscyplinarnego. Powyższe nie wynika z odmiennej wykładni przepisów prawa materialnego od tej dokonanej przez Rzecznika Dyscyplinarnego. Stanowi konsekwencję faktu, że ustalony przez tut. Sąd stan faktyczny jest odmienny od tego, jaki został ustalony przez Rzecznika Dyscyplinarnego

W pierwszej kolejności należy zaznaczyć, że wbrew zarzutowi określönemu we wniosku o ukaranie, obwiniona nigdy nie informowała [REDAKTURA] o wniesieniu do sądu sprawy o wywłaszczenie na rzecz Gminy [REDAKTURA] nieruchomości pod drogę w [REDAKTURA]. Powyższe wynika wprost z zebranego w sprawie materiału dowodowego. Taka sprawa nigdy nie miała miejsca, zatem obwiniona nie mogła o takiej sprawie kogokolwiek informować.

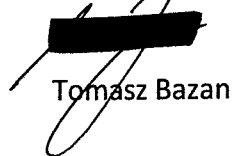
Bez względu na tak sformułowany zarzut, nie można uznać, że obwiniona świadomie wprowadzała w błąd [REDAKTURA] co do tego, że przed grudniem 2015 r. skierowała w imieniu gminy sprawę do sądu (jakkolwiek). Z ustalonego na podstawie całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego, zarówno pisemnego jak i osobowego wyraźnie wynika, że takie zachowanie nigdy nie miało miejsca.

Mając na uwadze powyższe, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w [REDAKTURA] orzekł jak w sentencji.

81

O kosztach postępowania przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym orzeczono na podstawie art.70⁶ ust. 2 i 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych oraz § 1 ust.1 pkt 1 Uchwały nr 86/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 r. w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego

Przewodniczący:

Tomasz Bazan

Sędzia:

Tadeusz Barnat

Sędzia

Halina Stecko

